

Claudia Dyboski
She's out hunting
22.05.2021 - 4.07.2021

--

L'interior d'una cavitat cavada en la roca, de la que a penes es pot intuir el seu final. A diverses desenes de metres de l'entrada, la cavitat s'eixampla donant pas a una gran sala, travessada per un raig de llum que s'obre pas per un forat. Les gotes es converteixen aquí en un petit toll que desemboca en una massa d'aigua lletosa i calmada. En la riba apareixen ous grans d'una espècie desconeguda. A poca distància, cries que semblen haver sorgit d'ells. No hi ha ningú que es faci càrrec d'elles. Probablement, la progenitora ha sortit a la recerca d'aliment, de carn. Els crits eixordadors dels cadells esperant a ser proveïts d'alguna mena de nutrient, estremeixen l'entorn i, si algun ésser viu està prop d'aquesta cavitat, segur els escolta. Han passat hores, dies, setmanes, i ningú se'n fa càrrec. Es mouen buscant comoditat en el fred escenari que els envolta.

L'interior d'una cova convertida en cau i base de camp de batalla. És ombrívola i tibant però estranyament acollidora. Els mobles improvisats i els esbossos, testimoni d'una obsessió, descobreixen que aquí habita un ésser humà. La taula amb petites miniatures representant éssers de coll gruix confessa una fixació per un espècimen que mai ha vist, però si intuí. Les restes d'armament acoblat amb materials rudimentaris afirmen una voluntat de caçar. Potser, evitar ser caçada; una determinació per sobreviure. Ressons d'una amenaça latent envaeixen l'escena. Un sol plat amb restes de menjar. No hi ha acompanyants. Si està de caça, no té aliats. Residus d'una catàstrofe i una supervivent. Queda patent que, sigui qui sigui, lluitarà per reafirmar la seva existència. Flors arrugades pel pas del temps. Han passat hores, dies, setmanes, i ningú se n'ha fet càrrec.

Cap de les dues ha tornat en tot aquest temps.

-Julia Castelló and Ali A. Maderuelo

Interior de una cavidad excavada en la roca, de la que apenas se puede intuir su final. A varias decenas de metros de la entrada, la cavidad se ensancha dando paso a una gran sala, atravesada por un rayo de luz que se abre paso por un agujero. Las gotas se convierten aquí en un pequeño charco, una masa de agua lechosa y calmada. En la orilla aparecen huevos de gran tamaño de una especie desconocida. A poca distancia, crías que parecen haber surgido de ellos. No hay nadie que se haga cargo de ellas. Probablemente, la progenitora ha salido en busca de alimento, de carne. Los gritos ensordecedores de los cachorros, esperando a ser provistos de algún tipo de nutriente, estremecen el entorno y, si algún ser vivo está cerca de esa cavidad, seguro los escucha. Han pasado horas, días, semanas, y nadie se hace cargo. Se mueven buscando comodidad en el frío escenario que les rodea.

Interior de una cueva convertida en guarida y base de campo de batalla. Es sombría y tensa pero extrañamente acogedora. Los muebles improvisados y los bosquejos, testimonio de una obsesión, descubren que aquí habita un ser humano. La mesa con pequeñas miniaturas representando seres de cuello grueso confiesa una fijación por un espécimen que nunca ha visto, pero intuido. Los restos de armamento ensamblado con materiales rudimentarios afirman una voluntad de cazar. Quizá de evitar ser cazada; una determinación por sobrevivir. Ecos de una amenaza latente invaden la escena. Un solo plato con restos de comida. No hay acompañantes. Si está de caza, no tiene aliados. Residuos de una catástrofe y una superviviente. Queda patente que, sea quien sea, va a luchar por reafirmar su existencia. Flores arrugadas por el paso del tiempo. Han pasado horas, días, semanas, y nadie se ha hecho cargo.

Ninguna de las dos ha vuelto en todo este tiempo.

-Julia Castelló y Ali A. Maderuelo

cordoba

Interior of a cavity that has been excavated from rock, with almost imperceivable edges. Several dozen meters from the entrance, the cavity opens up onto a large room, crossed by a ray of light that cuts through a hole. Sharp stalagmites, molded by drops of saliva, emerge from the floor. The drops form a small pool, a milky, calm body of water. Eggs of an unknown species appear on the shore. There are hatchlings a short distance away that seem to have emerged from them. There is no one to take care of them. Probably their protector has gone out in search of food, or meat. The environment shakes with the deafening cries of the young; any living creature dwelling near the cavity would surely hear them. Hours, days, weeks have passed, and no one has taken charge. They move around trying to find comfort in the cold scenery around them.

The interior of a cave has been converted into a battlefield base lair. The improvised furniture and sketches attest to a strange obsession, revealing that a human being lives here. The table with small miniatures approximating beings with thick necks describe a fixation for a specimen not yet seen, but sensed. The remains of weaponry assembled with rudimentary materials affirm a will to hunt, or perhaps to avoid being hunted, affirming a will to survive. The scene is echoed with latent threat. There is a single plate of leftover food. There are no companions. If she is hunting, she has no allies. It is clear whoever she is, she will fight to maintain her existence. There are flowers wilted by the passage of time. Hours, days, weeks have passed, and no one has taken charge.

Neither has returned in all this time.

-Julia Castelló y Ali A. Maderuelo

cordoba